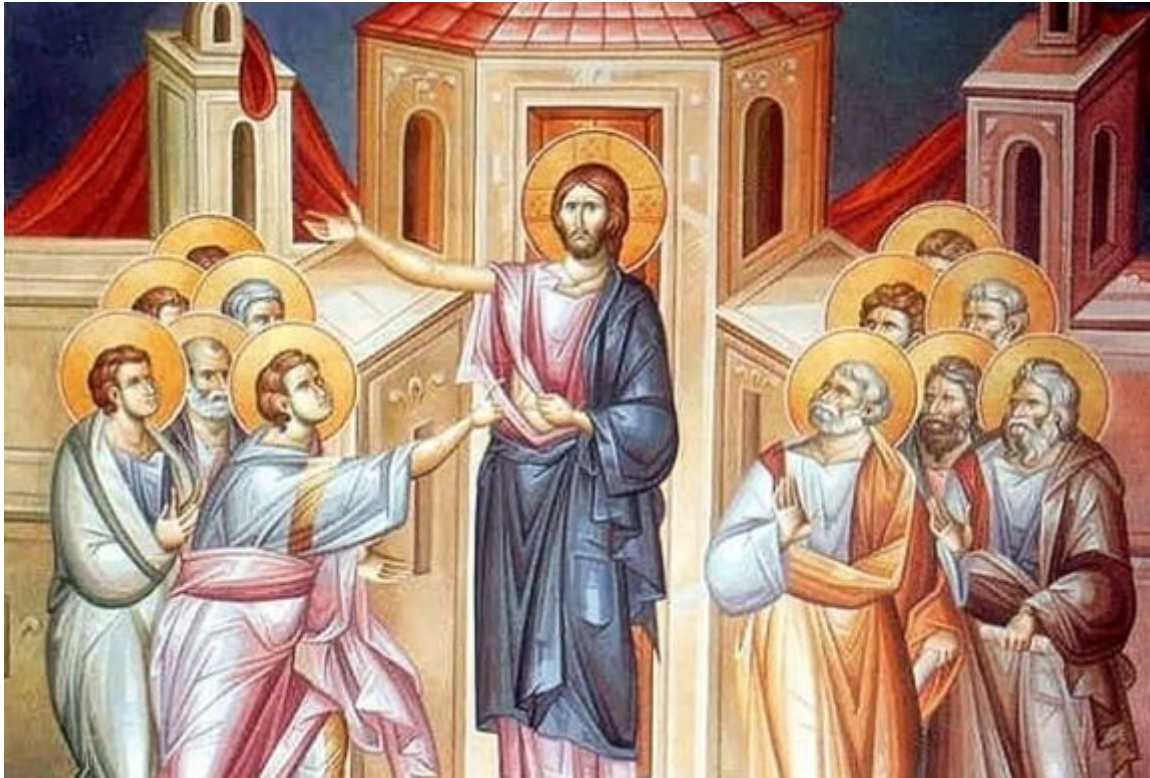

Αυτόπτες και αυτήκοοι - Του π. Δημητρίου Μπόκου

/ [Γνώμες](#)

Αυτόπτες και αυτήκοοι

Του π. Δημητρίου Μπόκου

Ο απόστολος **Θωμάς** προκάλεσε τον Χριστό, ο Χριστός δέχτηκε την πρόκληση και ανταποκρίθηκε στον Θωμά. Και άλλοι κατά καιρούς, αλλά και κατά την ώρα της Σταύρωσης, προκάλεσαν τον Χριστό, αλλά Εκείνος για τους δικούς του λόγους δεν έδωσε σημασία. Η προθυμία του Χριστού να απαντήσει στην πρόκληση του Θωμά δείχνει ότι ήταν άκρως σημαντικό το θέμα και όχι μια περιθωριακή λεπτομέρεια (**Κυριακή του Θωμά**). Αλλά γιατί;

Ο Θωμάς δεν ήταν ένας απλός πιστός. Ανήκε στην ομάδα των δώδεκα μαθητών. Στους ανθρώπους που διάλεξε ο Χριστός για να τους αναθέσει ειδική αποστολή: Να γίνουν απόστολοι «εις πάντα τα έθνη». Να κηρύξουν «το Ευαγγέλιον πάση τη κτίσει». Να κάνουν μαθητές του Χριστού όλους τους ανθρώπους. Πώς και τί θα εκήρυτταν, αν οι ίδιοι είχαν μέσα τους αμφιβολίες για όσα θα έλεγαν στους

άλλους;

Εξ άλλου στην πορεία τους θα συναντούσαν τρομερές δυσκολίες. Οι πύλες του Άδου θα άνοιγαν τα στόματά τους εναντίον τους. Οι ψευδοδιδάσκαλοι θα αποστατούσαν από την πίστη, θα προσπαθούσαν αδιάκοπα να «ανθίστανται τη αληθεία», έχοντας εξωτερικό μόνο σχήμα ευσέβειας, «την δε δύναμιν αυτής ηρνημένοι». Οι άθεοι του κόσμου, στηριζόμενοι στον υπερφίαλο, θεοποιημένο, απόλυτο ορθολογισμό τους, θα χάλκευαν αδιάσειστα κατά το φαινόμενο επιχειρήματα κατά του ευαγγελικού κηρύγματος. Πώς θα τα αντιμετώπιζαν όλα αυτά οι απόστολοι, αν είχαν οι ίδιοι αμφιβολίες;

Οι κήρυκες του Ευαγγελίου έπρεπε να πατούν γερά στα πόδια τους. Να μην ταλαντεύονται ή να επαμφοτερίζουν. Να είναι όχι αδύναμες φωνές που τις παίρνει ο άνεμος, αλλά «υιοί βροντής» για να βροντοφωνούν τα σωτήρια δόγματα της αληθείας. Να αντιστέκονται στην πλάνη των ειδώλων «ως στύλοι ακλόνητοι της Εκκλησίας Χριστού». Έπρεπε να είναι **αυτόπτες και αυτήκοι** για όσα θα έλεγαν. Να είναι ικανοί να βεβαιώνουν με πλήρη παρρησία, με απόλυτη σιγουριά: «Ο ην απ' αρχής, ο ακηκόαμεν, ο εωράκαμεν τοις οφθαλμοίς ημών, ο εθεασάμεθα και αι χείρες ημών εψηλάφησαν... απαγγέλλομεν υμίν» (Α' Ιω. **1**, 1-3).

Δηλαδή: Σας μιλάμε όχι για κάτι που κυκλοφόρησε σαν αόριστη φήμη από εδώ και από εκεί, αλλά για τον Χριστό, που είναι η αιώνια αλήθεια και ζωή. Και υπήρχε πριν γίνει ο κόσμος. Και εμείς τον ακούσαμε με τα αυτιά μας να μας μιλάει, τον είδαμε με τα μάτια μας, τον ψηλαφήσαμε με τα χέρια μας. Και ενώ ήταν πάντοτε ενωμένος με τον Πατέρα, φανερώθηκε και σε μας.

Είναι χαρακτηριστικό μάλιστα, ότι όταν χρειάστηκε να γίνει η αναπλήρωση του Ιούδα, ο απόστολος Πέτρος είπε: Πρέπει να διαλέξουμε στη θέση του κάποιον που ήταν μαζί μας όλο τον καιρό και παρακολούθησε αυτοπροσώπως τη δράση του Χριστού, από τη Βάπτισή του μέχρι την Ανάληψή του, ώστε να είναι αυτόπτης και αυτήκοος μάρτυς της Αναστάσεως. Διάλεξαν τότε δύο, τον Ιούστο και τον Ματθία, έριξαν κλήρο και επιλέχθηκε ο Ματθίας (Πραξ. **1**, 21-26).

Έπρεπε λοιπόν και ο Θωμάς, ως απόστολος, να δει με τα μάτια του και να ψηλαφήσει με τα χέρια του τον αναστημένο Χριστό. Να είναι και αυτός, ως αυτόπτης μάρτυς και αυτήκοος, απολύτως σίγουρος κήρυκας της Αναστάσεως.

Ο Χριστός θεωρεί υψίστης σημασίας το θέμα και ανταποκρίνεται άμεσα. Φανερώνεται, για να γίνει ορατός από τον Θωμά και να ψηλαφηθεί.

Χριστός ανέστη! Χρόνια πολλά! Καλή, ευλογημένη εβδομάδα! Καλό μήνα!